

Prædiken

Sidste søndag efter helligtrekonger

Tekster: 2 Pet 1,16-18; Matt 17,1-9

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Seks dage efter tog Jesus Peter og Jakob og hans bror Johannes med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var alene. Og han blev forvandlet for øjnene af dem, hans ansigt lyste som solen, og hans klæder blev hvide som lyset. Og se, Moses og Elias kom til syne for dem og talte med ham. Så udbrød Peter og sagde til Jesus: »Herre, det er godt, at vi er her. Hvis du vil, bygger jeg tre hytter her, én til dig og én til Moses og én til Elias.« Mens han endnu talte, se, da overskyggede en lysende sky dem, og der lød en røst fra skyen: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!« Da disciplene hørte det, faldt de ned på deres ansigt og blev grebet af stor frygt. Men Jesus gik hen og rørte ved dem og sagde: »Rejs jer, og frygt ikke!« Og da de løftede deres blik, kunne de kun se Jesus alene. Mens de gik ned fra bjerget, befalede Jesus dem: »Fortæl ikke nogen om dette syn, før Menneskesønnen er opstået fra de døde.« (Matt 17,1-9)

Prædiken:

Vi er nu nået til sidste søndag efter helligtrekonger. Dermed afsluttes den del af kirkeåret, som også kaldes epifanitiden efter det græske ord "epiphaneia", som betyder åbenbaring eller tilsynekomst. Det hele drejer sig nemlig om Jesu tilsynekomst. Efter juletidens fortælling om det lille barn i Betlehems krybbe, hører vi om de tre vise mænd, der, som repræsentanter for hele den kendte verden, kommer til det lille barn. Budskabet om hans fødsel skal ud. Hele jorden skal vide, at Gud er blevet menneske, og alle skal se, at Jesus er Kristus. Sand Gud og sandt menneske.

Og det sker gennem teksterne, vi har hørt de forudgående søndage. Om den 12-årige Jesus i templet, der over for de jødiske skriftkloge og sine forældre viser, at hans far ikke er af denne verden, og sidste søndags tekst om brylluppet i Kana, hvor han gør vand til vin. Miraklernes tid er først lige begyndt, og i dag fortsætter tilsynekomsten med uformindsket styrke: Det guddommelige lys rammer os og disciplene, og Guds røst fra himlene sætter trumf på: Jesus er Guds søn.

Men det hele er så stort, at det ikke er til at fatte, og derfor giver Jesus dem mundkurv på: Sandheden skal ikke ud før efter opstandelsen. Verden er ikke klar til hans fulde tilsynekomst, før den er uimodsigelig, når den korsfæstede påskemorgen besejrer døden. Ind til da forstår de – og vi – ikke fuldt ud, hvad det drejer sig om.

Og der er da også noget overvældende, ja noget skræmmende over begivenhederne på bjerget. Historien – der traditionelt kaldes forklarelsen på bjerget – er jo på en gang fascinerende og skræmmende. De gammeltestamentlige profeter Moses og Elias, der for længst var døde, står pludselig lyslevende foran dem, og det hele er et væld af guddommeligt lys og himmeltale. Mon ikke de tre disciple blev ramt af frygt, da det skete? Guds frygt. For pludselig var der kræfter til stede, som de ikke kunne forstå eller kontrollere. Gud var der. Og Biblen giver jo tilstrækkeligt med historier til at fremprovokere frygt, for hver gang han viser sig – på et bjerg eller andre steder – så skal vi mennesker passe på.

Da Moses fik tavlerne med de 10 bud skete det på Sinaibjerget, hvor Gud viste sig i en frygtindgydende sky. Og når han i andre sammenhænge mødte Gud, så vidste han, at han ikke måtte se Guds ansigt. Gud var alt for stor og ufattelig for et menneske, så alle er kom for nær mistede livet. Det guddommelige lys førte til menneskers død.

Og mange af os kender det nok selv, når vi kommer ind i en kirke. Man sænker stemmen og opfører sig andægtigt, og alteret – som vi har arvet fra det jødiske tempel – skal man helst ikke komme alt for tæt på. Vi bliver bevidste om Guds nærvær, og det skræmmer os.

Det skræmmer os, fordi det kaster sine frygtindgydende skygger over vores liv. Øjet i det høje, der kan følge med i vores mindste bevægelse, og som kan blæse os omkuld med sin tordenånde eller dom over os.

Og frygten findes: Se blot på Peter i dagens tekst. Ham, der ønskede at bygge tre hytter på bjerget, så Moses, Elias og Jesus kunne bo der. Med andre ord ønskede han stædigt at kontrollere Gud. At vide, hvor han havde ham, fordi han så kunne føle sig tryk og sikker på sig selv, fordi han derved kunne kontrollere det guddommelige. Og fordi han med en hytte på bjerget kunne kontrollere sin egen tro: Han vidste så, at Gud var dér og ikke alle mulige andre steder.

Eller se på alverdens fundamentalister, der stædigt holder fast i en død bogstavtro og som samtidig kontrollerer andre i deres tro. Men i virkeligheden tror de slet ikke. For de mener, at troen er lige så fast og urokkelig som viden, og glemmer, at det er to vidt forskellige ting.

For troen kan ikke fastholdes. Troen kan ikke bindes. Og troen kan ikke besiddes. Den skal tros. Det er det, Jesus viser os, når han afviser Peters forslag om en hytte på bjerget: Troen har ikke ét sted, men er alle steder. Troen er ikke grundfast men flygtig – og den kræver mest af alt, at man tør kaste sig ud i at tro. Kaste sig ud på det dybe vand i tillid til, at man ikke synker.

Teksten til i dag giver os derfor en redningskrans, vi kan holde fast ved. For evangeliet fortæller os, at Gud ikke er den dømmende tordengud, som intet menneske kan se, men at han derimod findes i mennesket Jesus. I Kristus. “Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!”.

Evangeliet til i dag ligger altså i ordene “Rejs jer, og frygt ikke”. For i de ord bliver det åbenbart, at Gud ikke er noget vi skal frygte, og at troen ikke er en død tro på en bekendelse man krampagtigt klamrer sig til, men at den derimod findes i tilliden til at det må blive, som det siges.

Det var det, der kom til syne i Kristus: At Gud ikke længere var en verdensfjern tordengud, som akkurat lige kunne nå os mennesker, når vi mødtes på halvvejen; på et bjerg. Nej, pludselig kunne vi se Gud ansigt til ansigt. Pludselig forsvandt den himmelske tåge, som omgav ham, da han med et trådte direkte ind i vores liv.

Tør vi tro det, bliver dagens forklarelse på bjerget dobbelt: Det forklares os, hvem Gud er, men vores eget liv forklares også. Forklares, så tør rejse os op igen, hver gang modgang eller død tvinger os i knæ. Forklares, så vi ser, at livet og meningen ligger derude – uanset, hvor meningsløst det ser ud. Og forklares, at det guddommelige lys ikke er noget vi skal frygte, men noget, der lyser vores liv op, hver gang vi begraver os i mørket. Amen!